

Προσφυγή της LEP International B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση T-26/03)

(2003/C 70/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία LEP International B.V., με έδρα το Schiphol-Rijk (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Cornelis de Bie και Paul Bakker, άσκησε στις 28 Ιανουαρίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο

— να ακυρώσει απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 7ης Οκτωβρίου 2002 στον φάκελο REM 08/003 σχετικά με αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών βάσει του άρθρου 239 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 ⁽¹⁾.

Η προσφεύγουσα συνέταξε κατ' εντολή της Hector International Trt. Ltd. έγγραφα για τη μεταφορά κρέατος προς το Μαρόκο υπό το καθεστώς της εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως. Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι λόγω των πράξεων τρίτων τα της μεταφοράς αυτής δεν εξειλίχθησαν ορθώς, οπότε η προσφεύγουσα, ως δικαιούχος των εγγράφων, κλήθηκε να καταβάλει τελωνειακούς δασμούς. Κατόπιν αυτού, η προσφεύγουσα ζήτησε από τις ολλανδικές αρχές να διαγράψουν τους επιβληθέντες εισαγωγικούς δασμούς. Η αίτηση διαβιβάστηκε στην Επιτροπή, η οποία με την προσβαλλόμενη απόφαση την απέρριψε.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη προς το άρθρο 239 του κανονισμού 2913/92, διαπιστώνει εσφαλμένως τα πραγματικά περιστατικά και είναι ελλιπώς αιτιολογημένη.

Κατά την προσφεύγουσα, πρόκειται για ειδική περίπτωση καθόσον οι τελωνειακές αρχές γνώριζαν σε πρώιμο στάδιο ότι δεν θα τηρηθεί η ρύθμιση περί εξωτερικής διαμετακομίσεως και δεν ενημέρωσαν σχετικά την προσφεύγουσα. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι πρόκειται για ειδική περίπτωση καθόσον ενδέχεται να υπήρξε ανάμειξη Ισπανού δημοσίου υπαλλήλου.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι ενήργησε καλόπιστα και δεν φέρει ευθύνη για τις παρανομίες. Επίσης, κατά την προσφεύγουσα, δεν μπορεί να της προσαφθεί πρόδηλη αμέλεια. Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το γεγονός ότι δεν ασφαλίστηκε δεν αποτελεί αμέλεια. Απεναντίας, οι επιχειρηματίες είναι ελεύθεροι να αποφασίσουν αν και, σε καταφατική περίπτωση, κατά ποιον τρόπο θα καλυφθούν από πιθανούς κινδύνους.

⁽¹⁾ Κανονισμός του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1).

Προσφυγή της S.P. S.p.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 30 Ιανουαρίου 2003

(Υπόθεση T-27/03)

(2003/C 70/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η S.P. S.p.A., εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Gianluca Belotti και Nicola Pisani, άσκησε στις 30 Ιανουαρίου 2003 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- ως κύριο αίτημα, να κηρύξει ανυπόσταση ή, εν πάση περιπτώσει, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
- επικουρικός, να ακυρώσει ή να μειώσει την επιβληθείσα στην S.P. κύρωση·
- να καταδικάσει την καθής εν πάση περιπτώσει στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Μεταξύ των διαφόρων λόγων ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει την απόλυτη αναρμοδιότητα της Επιτροπής να εκδώσει στις 17 Δεκεμβρίου 2002 απόφαση η οποία θεμελιώνεται στο άρθρο 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, Συνθήκης η οποία έπαυσε να ισχύει στις 22 Ιουλίου 2002, και, κατά συνέπεια, την ακυρότητα της αποφάσεως. Η Επιτροπή δεν είχε την εξουσία εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως ελλείψει ρητής αποφάσεως επί τούτου εκ μέρους των κρατών μελών.